

Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Vi hava nu, efter den nåd Gud förlänat oss, betraktat de egentliga bönepunkterna i denna oförlikneliga bön, alla böners bön, »Fader vår». Men att vi måtte icke blott förstå, utan ock flitigt med hjärtlig lust *bruka* denna bön, därtill fordras egentligen ännu en sak, den nämligen, att vi ock till slut måtte kunna rätt säga *amen* till vår bön - det vill säga, att vi bedja med en verklig hjärtats tro och tillförsikt, att Gud också skall bönhöra oss. Detta vill »amen» uttrycka. Ty detta från hebreiskan härstammande ord är egentligen ett bekräftelse- och försäkringsord och betecknar här vår fulla visshet, att dessa böner äro vår himmelske Fader behagliga och av honom visserligen hörda. »Amen, amen, det är ja, ja, det skall så ske.» Men detta ord fordrar ock uppriktighet, det vill bliva sagt med hjärtats fulla mening. Och huru går det väl därmed?

Här är åter ett bedrövligt förhållande att påakta, nämligen huru många annars uppriktiga Guds barn häruti fela, i det att de gå ifrån sin bön utan att göra sig reda för vad de hava att vänta därav; de sluta bönen utan att ens sätta i fråga: Måne jag nu ock verkligen får det jag begär? Måne Gud verkligen skall göra det jag bett honom om? Eller om de ock göra sig den frågan, äro de i en sådan ovisshet därom, att de hava ingen tröst eller kraft av sin bön, utan gå därifrån lika olyckliga, som de gingo därtill.

Och icke nog därmed, att bönen härigenom bliver ett smaklöst, ja, tungt och ängsligt arbete, utan en sådan själ är ock i alla påkommande bekymmer utan hjälp och tröst när Herren. Sådant gör otron och lättsinnet i bönen, vilka förorsaka, att vi icke göra oss reda för, huruvida våra böner äro vår Fader behagliga och av honom hörda. Eller vad är eljest orsaken, då en bekymrad människa även *efter* sin bön är lika otröstad och ängslig som före densamma, alldeles såsom det icke funnes någon Gud och Frälsare, till vilken hon hade bett, och som hade hört hennes bön? Och varför återgår hon *efter* bönen till samma självräddningsarbete, samma egna verkande och sörjande som förut? Allt bevisar, att hon bett utan tro och mening, att hon i sin bön blott fäktat i vädret, blott ropat, men icke givit akt på *grunderna* för en verklig visshet om bönhörelsen, utan i det stället givit akt endast på sig själv och sin bön, på sina känslor och förnimmelser under densamma.

Men hava vi väl några grunder för en verklig visshet om bönhörelse? torde någon fråga. Och den frågan är ganska viktig. Ja, vi hava sådana grunder därför, att om vi endast finge våra ögon öppnade, så skulle vi begynna att ropa av idel fröjd över sådana förhållanden. Därför kan man väl riktigast säga, att här fordras egentligen blott, att Gud gör nåd med oss och öppnar våra ögon; liksom när Elisas tjänare var förskräckt för de många fiender, som hade inspärrat dem, och allt hjälptes därmed, att Elisa bad: »Herre, öppna hans ögon, att han må se!» Genast såg han berget fullt med brinnande hästar och vagnar omkring Elisa (2 Kon. 6). Så skulle ock vi vara fulla med tröst i vår bön, om vi blott hade öppnade ögon att se, vilka grunder vi hava för bönhörelsen. Vi vilja endast påpeka de tre viktigaste.

Den första, viktigaste grunden är, att *det är Herren Gud själv, som tillsagt oss, att vi skola åkalla honom i nöden*, och försäkrat: *Jag vill hjälpa dig, och du skall prisa mig*. Om Gud aldrig hade sagt något om bön, så hade vi aldrig i tiden kunnat veta, om han verkligen ville höra oss eller icke, utan vi hade blivit i en evig ovisshet. Nu behöva vi icke vara i en sådan. Det är *Guds egen befallning*, att vi skola fly till honom, och *Guds egen försäkran*, att han vill höra oss. Stanna och tänk! Kan något vara ovisst i det Gud själv har sagt? Vad är Gud? Tror du på Gud? Är Gud att lita på? Kan Gud svika ett enda av sina ord? Är icke ett ord av Guds mun vissare än allt, vad du ser för ögonen? Bed Gud om öppnade sinnen, att du må få se, vad däri ligger, att Gud själv har befallt oss bedja. Till slut skall du varsebliva, att det är ingenting i all din bön, som beveker den store Guden att giva dig något, utan endast hans eget ord och löfte. Gud gör allting för sin egen skull. Luther säger förträffligt: »Om Gud icke hade befallt oss att bedja och lovat att höra, så förmådde alla kreatur icke att utbedja sig det ringaste med all sin bön. Märk därför detta! Icke är den bön god och rättskaffens, som är andäktig, bevekande, lång, om timligt eller evigt gott, utan den, som fast bygger och litar på *Guds välsignelse*. Den bliver hörd (huru ringa och ovärdig den må vara i sig själv) för Guds sannings och försäkrans skull. Guds ord och löfte gör din bön

god, icke din andakt. Och dessutom är ju tron på Guds löften den rätta andakten, utan vilken all annan andakt är idel bedrägeri.» Se nu, vilken fast grund för vår tröst i bönen, om vi, i stället för att famla efter egna känslor, blott hölle vårt öga fäst vid Guds tillsägelser. Kan jag av Guds allmänna befallning om bön vara viss, att det behagar Herren, att vi åkalla honom i nöd, så måste jag vara särskilt viss om Herrens välbehag till denna bön, som han själv lärt oss. Jag kan väl eljest råka i den fruktan, att just *min* bön för tillfället icke är efter hans behag, ty vad vi skola bedja, såsom sig bör, det veta vi icke; men då nu konungen själv uppsatt för oss de böner, som han särskilt vill höra, och mitt eget hjärta av sig självt har alldeles samma omsorger, begär och böner, som Herren uppsatt, då måste jag väl vara viss, att min bön behagar honom – märk, när mitt eget hjärtas bön alldeles stämmer överens med vad Herren själv lärt oss att bedja. Därför har bönen Fader vår ett oförligneligt värde, emedan den icke blott är den fullkomligaste bön, utan ock är av Herren själv förestavad. Han måste väl älska och vilja giva, vad han själv lärt oss att bedja. Är icke detta visst? Tänk ännu en gång på detta förhållande: Kristus, den trofaste Frälsaren, har själv sagt: »Därför skolen I bedja sålunda: *Fader vår*» etc. och vi göra alldeles, såsom han lärt oss, och bedja av eget hjärtas behov just detsamma, som han förestavat – skulle vi ändå vara ovissa, om han vill höra oss?

Men om denna Herrens hjärtliga vilja att höra oss skulle vi ock förvissas blott av det första ordet i denna bön, det ordet *Fader*. Vi hava i betraktelsen över detta ord sett, vilken djup och verklig mening det har i Jesu mun. Gud är vår *rätte*, vår *verkliga* Fader, som skapat allt vad på jorden finnes blott för oss, sina barn, samt även utgivit sin Son för att återställa vår förverkade barnarätt – skulle han då icke giva oss allting med honom? Skulle vår himmelske Fader vara hårdare än vi, som äro onda? En jordisk fader plägar dock hava ömhet för *sitt barn*, så att han icke giver det sten för bröd. Vad skola vi då tänka om vår himmelske Fader? Gud öppne oss ögonen! Då skola vi säga: Herren Gud *har befallt* oss att bedja; han är vår Fader, vår verkliga Fader – av vilken allt vad från Fader kommer i himmelen och på jorden har sitt namn – då måste han ock visserligen *vilja* höra vår bön, helst han ock själv har lagt oss orden i munnen.

Men den andra grunden för vår visshet om bönhörelse säger oss, att han också *kan* göra allting. Denna är uttryckt i de kraftiga slutorden av Fader vår: *Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet*. Dessa ord skola icke blott vara en lovsägelse till Gud, utan ock en mäktig tröst för oss, nämligen att vår Fader är en mäktig Herre och konung, som med mycken lätthet kan göra allt vad vi bedja, om det ock skulle synas oss omöjligt. Även denna tröst behöva vi; ty det är ett av de mäktigaste hindren för vår tro i bönen, att vi anse det och det *omöjligt*. Det är hedningen i vårt hjärta, som icke vill tro, att Gud kan göra något mer än vi. Då vi nu förgäves sökt hjälp i egna och andra människors krafter, då mena vi, att vår sak är alldeles ohjälplig. Se, då skulle det fordras en Gud, som kunde göra något mer än vi och andra människor. Men hava vi någon sådan hjälpare? Herren Kristus lär oss här bekänna, att vår himmelske Fader är en sådan. *Ty riket är ditt*, d. ä. du är en allsmäktig och enväldig konung över alla dina skapade verk; du kan befalla över alla krafter, både i naturens och andarnas riken; därför kan du bota allting och giva allting, som för vår salighet är av nöden. *Makten är din*, d. ä. du kan ock själv utföra allt vad du vill; även då du befallt oss något, måste du själv giva oss kraften därtill; därför måste vi få begära allt av dig.

Och *härligheten* eller *äran är din*, d. ä. du skall i evighet hava lov och pris för allt, därför måste du ock göra stora och härliga ting. *Vi*, arma varelser, gälla icke mycket; men *äran är din*, o Herre! För din äras förhållande, giv oss vad vi behöva! Vem tackar dig i dödsriket? Därför, fräls oss till ditt himmelska rike. Ty såsom ditt rike och din makt, så skall ock din ära vara, nämligen i *evighet*. Ja, även här märka vi, att om blott våra ögon vore öppna, så skulle vi hava stor tröst och säga: Kan något vara omöjligt för Gud, den allsmäktige skaparen?

Den tredje grunden för vår visshet om bönhörelse, eller rättare, den första och den sista grunden, ligger omsider uti vår *Frälsare*, hela hans utgivande, hans förtjänst, hans förbön, hans trofasthet, hela hans person – se här, vad som framför allt borde förvissa oss, att *allt vad vi bedja i hans namn* också verkligen blir oss givet. Om denna första och sista grund för all nåd skola vi låta påminna oss genom själva ordet *amen* – icke blott därför,

att Frälsaren så ofta brukade det ordet (i vår bibel översatt med »sannerligen, sannerligen»), utan i synnerhet emedan han själv också heter *Amen*. Så kallar han sig själv i Upp. 3:14: »*Detta säger Amen, det trogna och sannskyldiga vittnet etc.*» Och Paulus säger om honom i 2 Kor. 1:20: »*Alla Guds löften äro ja i honom, därför ock amen genom honom.*» Det vill säga: Uti Kristus äro och bliva alla Guds tillsägelser uppfyllda; där, uti honom, hava vi vår fullkomliga värdighet, våra förtjänster. Här tillintetgöres då på en gång det mäktigaste troshindret, vår *ovärdighet*. Hör, det är i *Kristus* allena, som Gud har ett gott behag. Kristus sade: »*Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder.*» Och vad det är att bedja i Jesu namn, veta vi, nämligen att begära allt på Jesu räkning, på Jesu förtjänst, på det oändliga värdet av hans görande och lidande för oss - då vi säga till Fadern: Se ej på oss, se på din Son, hos oss är idel uselhet, i honom all vår värdighet o.s.v.

Och Gud har en gång för alla förklarat, att han icke vill anse oss, syndare, utan endast sin Son; när vi tro på hans Son, vill han icke gå till rätta med oss och fråga efter våra synder, utan han vill giva oss allt efter sin Sons förtjänst. I honom äro alla Guds löften *ja* och *amen*. Beder du i Jesu namn, så kan icke den minsta suck vara förgäves, så kan icke din största ovärdighet hindra bönhörelsen - allt är ja och amen i honom. Gud öppne oss ögonen och föröke oss tron!

Och så hava vi nu även betraktat grunderna för vår visshet om bönhörelse. Av den första funno vi, att Gud *vill*; av den andra, att han *kan*; av den tredje, att han sannfärdeligen *skall* göra, vad han har lovat oss, eller att det är *ja* och *amen i honom*, som är oss given. Kunna vi tro detta, vad återstår då mer? Nu återstår intet mer än det stycket, som heter *övningen*, eller att vi gå till själva verket och flitigt bedja denna allra bästa bön, alla böners bön. Den bör av flera skäl vara oss särskilt kär under vår pilgrims vandring genom denna jämmerdal.

Det är en bön, i vilken alla Guds barn omkring hela jorderunden sammanträffa vid den ende, gemensamme Faderns fötter – den bön, som redan bedes på mer än tre hundra femtio olika tungomål, varigenom denna bön utgör en märklig yttre företeelse av den Andens enhet, som äger rum mellan Guds barn. Man kan i sanning säga om hela den stora skaran, som ingen kunde räkna, av alla folkslag och stammar och folk och tungomål, som med alla sina större och mindre olikheter dock alla av hjärtat bedja samma Fader vår, alla av hjärtat bedja: *Helgat varde ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja etc.*

Man kan ju om hela denna stora skara i sanning säga med evangelisten: »*Uti hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ.*» De hava alla samma bekymmer, samma hjärtebegär, samma strider, samma tillflykt, samma huvudangelägenheter. Och alla dessa bekymmer, strider och angelägenheter äro med den gudomliga Mästarens egna ord sammanfattade i denna bön; därför må hon ock med rätta heta alla Guds barns bön. Och därför säga vi ock: *Fader vår*, och alltigenom *vår* och *oss*. Vi skola därför här bedja *för* och *med* alla Guds barn på jorden, ända till dess att Herren kommer och församlar sina barn, som varit förströdda, och tron och bönen återvända uti det eviga saliga åskådandet och åtnjutandet. Därtill förhjälp oss alla, O vår Fader, som är i himmelen! *Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.*

– C-O Rosenius

(Fjortonde årgången, år 1855)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com